

Félszoba

Ott álltunk ketten,
amikor megszokták a hosszú reggelt a falak.

Ott ketten álltunk csak,
ahol egymásra rajzoltuk a parketta mintáját.

Ott gyűltek körénk,
amikor a hajkefe nyelére ragadt szóváltásunk.

Ott körénk gyűltek,
ahol tánc közben felmelegítettük a szobát.

Ott rajtunk kívül senki sem járt,
amikor az ébrenlét hullámaiban fuldokoltunk.

Ott senki nem járhatott rajtunk kívül,
ahol mozdulataid huzata először megcsapott.

Ott betakartuk egymást,
és a holtpont félhomályában levetkőztettük szándékainkat.

Ott egymást takartuk be
az átlók mögött rejtőző vajás kenyerekkel.

Zománc

„Egy konyhaszéken-asztalon,
Mintha égi dolog
Lenne a legtompább tárgy is hébe-
Hóba – így lényegül át
A másképp jelentéktelen”
(Sylvia Plath)

Aznap egészen korán
elvonultam, húsz wattnyi
éberség font körül.
Titokban olvastam,
titokban reméltem,
hogy bejössz, és megint
az ágyam szélére ülsz,
hogy mesélj a februárról
és arról, hogy miért szeplős a radiátor.

Kellett a fény, mert
lámpaoltás után tilos megszólalni.
Az esti mormolás után
a hideg levegő megjelent a száj körül,
betakart szájak és betakart szívek
hónapjai voltak, amikor annyira vártalak,
hogy az ajtó is megadta magát.

Jöttél, és a tél helyett
a saját fészkébe piszkító
madarokról meséltél.
Meggérdezted, hogy
kinek meséltem a mínuszokról
és az ujjközök repedéseiről, amikről
hallgatni kell, különben mások is
megtudják, hogy egy kis lámpa
ereje arra sem elég, hogy
fényénél másnapra megterítsünk.

Évek

Cseresznyéket zsúfolt be
mosatlan kézzel
egy hatalmas ládába.

Mosdatlan hajolt meg,
mintha a sáros kezeiért
és szakadt nadrágjáért taps járna.
A megfeketedett szipkába illesztett
Munkás ereje átjárta ereit.

Nem számolta a kilókat,
a kilométereket se tartotta számon,
szedte a fáról, földről,
vödronként hordta össze
a sárba panírozott éveit.

Beleillett a képbe, olyan volt bőre,
mint a tejszínhabra szórt félelem,
hogy holnapra talán nem jut más.

Mosatlan cseresznyéket zsúfolt össze,
és mi koszos, néma közönség voltunk,
éveket öregedtünk észrevétlenül
a mosatlan ládában.

Hétköznapi

Azt hittem, hogy legalábbis
a bélés öregsége kell,
de az ujjak ropogását összekapcsolta
a kibugyanó tintaív.
Kétlem, hogy maszatolt perceink
valaha felszívódhatnak.
A fűtésűbe kapaszkodva
álltam az ablak biztonságában,
ahol később a pofont adtad.
A konyha se moccant,
én is lassú voltam ahhoz,
hogy válaszoljak.
A táj csak annyira volt havas,
mint mi egymásnak.
Tudtad, hogy a csövet
ölelhetem csak.
Tudtam, hogy a kémények
halvány füstoszlopát
csak bámulhatjuk
a keretezett szótlanságban.

Várakozás

Egy nagybógó volt nála,
három lábbal állt a földön.
A padlószőnyeg mohón nyelte el
az adventi dörmögést és a hangokat,
amik azért öltöztettek, hogy
az utánuk következő csönd
mindent letépjen.

Nála volt a nagybógó,
a földön három láb
harapott a szőnyegbe.
Nem is léptem be,
már bent voltam,
amikor végleg
lekerült rólam
a hangok lila sálja.

A négy húr szelídítette
várakozás közben
az öblös ablakpárkányok eltűntek.
Öt lábbal álltunk
egy meztelen nagybógó takarásában.

Csombor Rita (1985, Budapest): Az Eötvös Loránd Tudományegyetem és a Sapientia Szerzetesi Hit-tudományi Főiskola közös képzésén végzett magyartanár, hittanár-nevelő, család- és gyermekvédő szakon. Budapesten él, és magyartanárként dolgozik.